

УДК 821.111(73)
Б48

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Burke, Caro Claire. Yesteryear / Caro Claire Burke. — New York :
Alfred A. Knopf / Penguin Random House LLC, 2026. — 400 p.

Переклад з англійської Альбіни Саженьюк

Дизайнерка обкладинки Jo Thompson

На обкладинці використано фрагмент картини
River Scene with Milking Woman, circa 1646 by Aelbert Cuyp

Берк К. К.

Б48 Вчоріч / Каро Клер Берк ; пер. з англ. А. Саженьюк. —
Х. : Віват, 2026. — 448 с. — (Серія «Художня література»,
ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-1586-8 (укр.)

ISBN 978-0-593-80421-6 (англ.)

Наталі Геллер Міллз — зірка соцмереж і втілення образу ідеальної *tradwife*. Її життя здається казкою: фермерський будинок, сповнений сільського затишку, харизматичний чоловік-ковбой, шестеро дітей і вісім мільйонів підписників. І що з того, що за лаштунками працюють няні та продюсери, на кухні сховані професійні холодильники й духовки, а чоловік — спадкоємець впливової політичної династії? Її підписникам знати про це не обов'язково.

Та одного ранку Наталі прокидається в 1855 році. Тепер замість стильних фото для інстаграму на неї чекають важка праця, побут без сучасних зручностей і світ, де жінка майже не має права голосу. Невже вона потрапила в якесь жорстоке реаліті-шоу? Чи це справді подорож у часі? Випробування від Бога? А може, від самого диявола? Зрозуміло одне: це не її прекрасне життя, і вона мусить втекти за будь-яку ціну.

УДК 821.111(73)

ЧАСТИНА ПЕРША

МИНУЛЕ

Це останній день життя, яке я для себе уявляла.

Я прокинулася за дві хвилини до будильника, як завжди. Дві хвилини до шостої й *кліп*: очі широко розплющені, готові зустріти новий день. Я завжди без проблем прокидалася вранці. І ні разу в житті не натискала кнопку «відклас-ти будильник». Тверезість допомагає. Бо я не п'ю. Та й дисципліна теж. Я від природи фантастично дисциплінована, дисципліна практично вихлюпується з мене — саме тому, гадаю, у мене ніколи не виникало серйозних проблем у житті. Ні з материнством, ні зі шлюбом, ні зі створенням бізнесу, ні зі служінням Йому. Усе здавалося простою серією завдань, які треба виконувати щодня у відповідний час у правильній хронологічній послідовності. Знаю, іншим таке дається непросто, але я в цьому не бачу проблем.

Саме тому я так подобалася всім тим незнайомцям.

Завдяки цьому й грошам. Гроші, звісно, теж допомагали.

Стояла зима. Січень. Холодний фронт щойно промчав через перевал. Біля вікна спальні радіатор випускав гаряче повітря. Небо зовні було смертельно чорним — і таким лишатиметься ще кілька годин. Наша ферма розташовувалася в горбистій місцевості між двома

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-617-17-1586-8 (укр.)

ISBN 978-0-593-80421-6 (англ.)

© Caro Claire Burke LLC, 2026

© ТОВ «Видавництво "Віват"», ви-
дання українською мовою, 2026

гірськими хребтами в Айдахо, тобто в зимові місяці ми не бачили сонця аж до дев'ятої ранку. А доїхати сюди можна звивистою гравійною сільською дорогою п'ять миль завдовжки. Над нами навіть літаки не літали.

У темряві я почула віддалене мукання Сассафрас, нашої улюбленої молочної корови. За тоном і висотою її голосу я могла сказати, що мій чоловік Калеб доїв її. Саме вчасно. Він молодець.

Калеб не був дисциплінованим до знайомства зі мною. Він — найменший із п'яти хлопців, молодший в американській династії. Син останнього сенатора в довгій лінії американських сенаторів, який саме балотувався в президенти (третя спроба — щаслива!), мати ж була домогосподаркою, яка більшу частину життя тонула в шардоне. Завдяки майже фатальній комбінації батьківської зневаги й материнської любові вони удвох виховали Калеба м'яким, розпеченим і милим. Але є дещо цінніше за даровані Богом людські риси характеру — це бажання вчитися, а мій чоловік був готовий вчитися.

А ким була я?

Бездоганною християнкою. Маніакальною феєю, американською мрією, найпотаємнішою й найтемнішою фантазією цієї нації. Матір'ю, якою хотіла бути кожна жінка, і дружиною, до якої хотів повертатися кожен чоловік. Як монахиня в порно, наче й позбавлено сенсу, але, боже, як чіпляє.

Мене звати Наталі Геллер Міллз, і я жила ідеальним життям.

У тиші, з майже людськими стогонами задоволення Сассафрас на тлі (іноді я жартувала в інтернеті, що мій чоловік має корівку-коханку, *ха-ха!*), я чула віддалене квоктання з курника — таке медитативне, що слугувало

білим шумом на нашій фермі. Я любила наших курей, лагідних, як собаки, і сумирних, як малюки. Іноді я ходила до курника просто посидіти з ними. Мені подобалося гладити їхні шовковисті шиї, дозволяти їм м'яко дзюбати корм з моїх долонь.

Скоро ми їх уб'ємо. У темряві в мене потекла слинка. Останнім часом я дуже хотіла свіжого кісткового бульйону. Коли хоч раз зготуєш його з нуля, той, що продається в магазині, на смак уже гірчитиме.

Крізь непричинені двері спальні долинали смішки маленьких хлопчиків. Діти снідали в кінці коридору. Я заплющила очі, відчула ритм свого будинку, наче серцебиття. Няня Луїза — *божий дар для нашої родини* — стояла біля плити й готувала млинці. Продюсерка Шеннон — *моя права рука* — біля кухонної мийки готувала відеообладнання для довгого робочого дня. Стетсон і Самуель — *мої найкращі хлопці* — сиділи за столом, штовхалися й смікали один одного, однаково сонні. Клементина — *моя старшенька, дівчинка, з народженням якої я стала матір'ю* — примостилася на чолі столу, ігнорувала братів і читала книгу. Няня Еймі — *друга в команді* — ходила дальніми кутками дому, будила малюків, цілувала сонні повіки, ніжно вводила двох моїх наймолодших у новий день. Вона принесе одну до кухні, передасть її Луїзі й повернеться по іншу.

Я заплющила очі й прошепотіла свою щоденну подяку Господу за все, що Він мені дав.

Дякую, Отче, за Калеба. Дякую за спадщину. Дякую за Клементину, Самуеля, Стетсона, Джессу, Джунбаг і маленького янгола, якому ми ще не дали імені.

Моя рука інстинктивно потягнулася до живота, завмерла на вигині. Мені було тридцять два роки — на шостому

місяці вагітності нашою шостою дитиною. І досі ця вагітність тривала найлегше — хоча всі вони, якщо вже на те пішло, були нескладними. Я народилася бути матір'ю. І ніколи не почувалася ближчою до Нього, ніж тоді, коли виконувала доручення виносити ще одне з Його творінь.
(Розумієте, про що я? Чудово.)

Під моєю долонею маленька дівчинка повільно повернулася на бік. Крихітна морська істота. Я так її любила.

Дякую Тобі, Господи, за те, що піклуєшся про тварин на фермі, і дякую, що допоміг нам цього тижня набрати п'ять мільйонів підписників в інстаграмі. Господи, нам залишилося лише кілька душ до мільйона на ютубі. Лише завдяки Твоїй волі й тільки їй я змогла достукатися до серцець та умів такої кількості людей. Я працюю над поширенням Твоєї істини у Твоє ім'я.

Мене охопила хвиля нудоти, і я аж відчула, як над усім нависає тінь. Іноді мене мало не нудило від ідеальності мого життя і як правильно я його проживала.

На тумбочці біля ліжка задзвонив телефон. Я випростала руку, вимкнула його, скинула ковдру й підвелася.

Нам не завжди допомагало стільки людей. У перші кілька років були лише ми, діти й ферма. Коли я завагітніла четвертим малюком, ми найняли няню Луїзу. Коли ж завагітніла вп'яте, з'явилася няня Еймі, а невдовзі найняли ще й продюсерку Шеннон. І зараз допомоги нам вистачає. Так я могла бути поруч як зі своїми дітьми, так і з підписниками саме так, як хотіла, будь-якої миті протягом дня. Ось що таке бути матір'ю, дружиною та інфлюенсеркою: це ніби годування груддю трьох дітей водночас. Ніби спокуювання трьох коханців водночас.

Чому ви ніколи не розповідаєте про допомогу, лишаєте її за лаштунками?

«Ми любимо наших співробітників як рідних, тому робимо все можливе, щоб захистити їхню приватність на їхнє прохання. Я б собі не пробачила, якби мої соціальні мережі якимось чином нашкодили їм».

Коли я зайшла на кухню, продюсерка Шеннон сиділа в кутку, метушилася зі штативом, а четверо старших дітей снідали за столом, одягнені в товсті вовняні светри. Няня Луїза допомагала Джессі, нашій трирічці, налити апельсиновий сік у склянку.

— Я сама, — скиглила Джесса.

Няня Луїза, яка також була у нас за домашню вчительку, кивнула й сказала:

— Звичайно, сама. Дивися. Ти це й робиш. Сама. Доросла дівчинка.

Джесса всміхнулася, а визнана на словах самостійність змусила її забути, що руки Луїзи так і не відпустили склянку.

— Доросла дівчинка, — повторила вона. Няня Луїза нахилила склянку, і моя малеча стала жадібно пити. Я із задоволенням дивилася, як гамуз стікав її підборіддям. Домашній апельсиновий сік. Урок з'явиться в інтернеті вже цього тижня.

— Доброго ранку! — сказала я до всіх у кімнаті. Шість голів обернулися до мене.

У відповідь пролунав веселий хор:

— Доброго ранку, мамо!

Я обійшла стіл і поцілувала всіх в ідеальні щічки, погладила всі ідеальні голівки. Усіх своїх дітей, навіть хлопчиків,

я не стригла коротко. Дівчатка вдалися в мене: веснянкуваті, з вузькими обличчями, темним волоссям і вираженою проникливою серйозністю. Глянути на нас у мить, коли ми копили губи, і можна сплутати із мученицями XVI століття, які оголосили голодування. Хлопці ж були схожі на Калеба: рум'яні щоки, широкі білозубі усмішки. Коли йшли гуртом (а таке нерідко траплялося, бо хлопці обожнювали Калеба), вони нагадували мені тріо політиків, які крокують у ногу й вивчають околиці в пошуках немовлят, яких можна поцілувати.

Я рідко звертала увагу на відмінності між дітьми. І дівчатка, і хлопчики говорили однаково, сміялися однаково. Їхній одяг — палітра нейтральних кольорів. Ті самі оливкові, бежеві й охристі відтінки майоріли на нашому дедалі більшому родинному дереві вже десять років.

Вражає, як довго може прослужити якісна бавовна.

Я підійшла до своїх двох хлопчиків, Стетсона й Самуеля. Стетсону було дев'ять, на цілий рік більше, ніж Самуелю, але з минулого літа їхні зріст і вага зрівнялися. З оцим волоссям до плечей і тим, що вони все робили — бігали, гралися, виконували хатні справи, клали їжу в рот — різкими, незграбними рухами, хлопці нагадували мені пару невіїжджених поні.

Я поклала долоні їм на голови, поки вони з дитячим ентузіазмом наминали пластівці, і відчула, як черепи рухаються під моїми пальцями, наче налагоджені вагелі бульдозера.

— Що у вас на порядку денному сьогодні, хлопці?

— Треба збудувати нові загородження для телиць, — сказав Стетсон із повним ротом.

— М-м-м, — протягнула я. — Це важливо. Тато зрадіє допомозі.

— Тато сказав, що доручить мені цяхозабивний пістолет. Самуель штовхнув Стетсона й вибив ложку пластівців із його руки, і та з дзенькотом гепнулася на підлогу.

— Сьогодні моя черга користуватися цяхозабивним пістолетом.

— Ви *обидва* ним скористаєтеся, — сказала я. — Няне Луїзо?..

Вона кивнула, витерла гамуз від соку зі щік і підборіддя Джесси, а тоді взялася прибирати безлад.

Люди відмовлялися вірити, що мої діти такі поступливі, як це видно в інтернеті. «Вони не можуть жити так насправді!!!!» — писали Злі Жінки. (Так ми з Калемом їх називали. «Злі Жінки».) На що я, звісно, нічогісінько не відповідала. Головне завдання матері — захищати своїх дітей від світу. Тож не треба, щоб якась злісна відьма з Мангеттену бачила, як Самуель бився з братом (а іноді навіть із сестрами), або щоденні істерики Стетсона через арифметику (я любила того хлопця, але кмітливості йому відміряно менше, ніж годилося б). Якби Злі Жінки дізналися про бодай якісь недоліки моїх дітей, вони б аж ошаленіли від жаги крові. А ще б почувалися спустошеними. Звичайно, жодна з них цього не усвідомлювала, але я була потрібна їм, як і вони мені. Наші стосунки симбіотичні. Я — акула, а вони — п'ять мільйонів маленьких рибок, які згризають поживні речовини з мого живота.

Маленькі ідіотки. Вони так відчайдушно хотіли з'їсти мене. Але й не уявляли, що саме завдяки мені живі.

Як це — розуміти, що мільйони людей у всьому світі знають інтимні подробиці про ваших дітей?